

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr
V administraciji prejeman, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo in ekspedicijska, Stolni trg št. 6. poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznanila (inzerati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 250.

Ljubljani, v ponedeljek 2. novembra 1891.

Letnik XIX.

Vabilo na naročbo.

S 1. novembrom pričanja se nova naročba, na katero uljudno vabimo p. n. občinstvo.

„SLOVENEK“

velja za ljubljanske naročnike v administraciji:

Vse leto 12 gld. | Četrt leta . 3 gld.
Pol leta 6 „ | Jeden mesec 1 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec.

Po pošti velja:

Vse leto . 15 gld. | Četrt leta 4 gl. — kr.
Pol leta . 8 „ | Jeden mesec 1 „ 40 „

Upravništvo „Slovenca“.

Izjava.

Z ozirom na neopravičene napade narodno-naprednega glasila, „Slov. Naroda“, zoper slovenske državne poslance, ki merijo na to, da bi naši poslanci izstopili iz „konservativnega kluba“ in se pridružili Mladočehom, sklenil je podpisani odbor v seji dne 31. oktobra t. l. nastopno

izjavo:

Uvažujoč, da ima „konservativni klub“ po svojih pravih namenih: „S složnim sodelovanjem truditi se, da se kolikor mōči popolnem zadovolji materialnim in kulturnim potrebam prebivalstva in da se vredi javno pravo na krščanski podlagi; delovati za jednakopravnost narodov, za zgodovinsko pravo in celokupnost kraljestev in dežel, ob enem pa popolno vzdrževati realno vez, ki druži posamezne dele države“;

uvažujoč, da so naši državni poslanci z vstopom v ta klub postopali v zmislu programa konservativne slovenske stranke in soglasnega sklepa ob shodu zaupnih mōž pred otvoritvijo državnega zbora;

uvažujoč, da je pri sedanjem položaju le v Hohenwartovem klubu mogoče uspešno delovanje naših poslancev;

uvažujoč, da bi bilo združenje naših poslancev z Mladočehi najnesrečnejši korak za naše narodne težnje;

uvažujoč, da se naša katoliška in avstrijska načela nikdar ne morejo strinjati z mladočehskimi; izreka podpisani odbor, da popolnem odobrava dosedanje postopanje naših državnih poslancev, proseč jih, naj bi v tem zmislu tudi nadalje delovali, zagotavljajoč jih, da bi od narodno napredne stranke zahtevano postopanje vzbudilo odločno nasprotstvo ogromne večine slovenskega naroda!

Odbor „Katoliško-političnega društva“ v Ljubljani.

Komedija.

„Slovenski Narod“ napravil je te dni svojim pristašem jako smešno šaloigro ali komedijo, ki bi bila primernejša za pustne norce kakor za resne politike. Gospod Danilo je spisal oster članek zoper postopanje slovenskih državnih poslancev, in iz raznih slovenskih krajev, kjer ima „Narod“ kakega ožjega somišljenika, začeli so mu prihajati naročeni telegrami, v katerih „rodoljubi“ ali napredni narodnjaki izražajo svoje soglasje z omenjenim člankom. Že v sobotnem članku smo obširneje pojasnili humbug „Narodovega“ članekarja. Danes moremo svoje trditve podpreti z jasnimi dokazi.

Neka posebna usoda je hotela, da je prišla prva telegrafična nezaupnica iz Št. Petra na Krasu, toraj

iz volilnega okraja poslanca dr. Ferjančiča, kateri je po Danilovi sodbi edini slovenski poslanec, kakoršen mora biti, in o katerem se ne more tajiti, da po svojem srcu in svojih načelih spada k napredni „Narodovi“ stranki. Ta telegram je hudo zbolel dr. Ferjančiča, ali na samo njega, ampak tudi druge državne poslance, ker poznajo šentpeterske rodoljube kot značajne može, kot prave poštenjake, ki ne obračajo plašča po vetru in svojega prepričanja ne preminjavajo s svojo obleko.

Ali že iz drugega telegrama se je pokazalo, kakšni so ljudje, ki slovenskim državnim poslancem izrekajo svojo nezadovoljnost in svojo nezaupnico. Mozirski Lipold pokazal nam je sled, kje naj iščemo nezadovoljneže; ali ker poznamo mozirskega Lipolda, nam se ni zdelo vredno, to reč dalje zasledovati, ker bi bilo prežalostno, ko bi taki ljudje delali slovensko politiko in imeli toliko veljave, da bi se morali le količkaj z njimi pečati ali se celo na nje ozirati.

Kako prav smo imeli, pokazal je telegram iz Št. Petra v sobotni številki našega lista; ravnokar pa smo prejeli dopis, v katerem se nam naznanja, da so odlični može šentpeterske občine slovenskim državnim poslancem poslali zaupnico, ki se glasi: Slavna delegacija državnih poslancev na Dunaju.

Volilci glavne občine Šent Peter na Krasu se z brzojavko v „Slov. Naroda“ št. 245 iz Šent. Peter na Krasu ne strinjamo ter slovenskim poslancem tem potom izrekamo polno zaupanje na njihovem dosedanjem postopanju.

V Šent Petru na Krasu dne 31. oktobra 1891.

Ivan Špilar m/p, glavni župan in volilni mož. — Mihael Kalan m/p, volilni mož. — Matej Pintar m/p, volilni mož. — Matej Sitar m/p,

LISTEK.

Vernih duš dan.

Črna zemlja, trd čuvaj,
Nikdar več ne dá nazaj.
Kar so vzele nje moči,
Mrtvo v njej leži.
Levstik.

Nastala je hladna jesen s svojimi turóbnimi meglami, ki se kakor siv zavój vlačijo po krajini. Drevje brez svežega zelenja samotno štrli v nebo in se pripravlja k zimskemu spanju. Mrzli sever spominja nas, da je konec lagodnosti v prirodi, da je nastal dan Vernih duš, dan, ki je posvečen spominu dragih nam pokojnih. Vsak hiti, bodisi da z vencem ali cvetjem počastit grob in spomin pod črno grudo počivajočega, ki spi večno spanje, bodisi da prižiga lučice nad njim.

Če se ozremo po naših dragih, pogrešamo pač marsikakega našinca, ki je splošnemu prospehu posvetil delovanje svoje; in v istini, broj je velik, smrtna kōsa je kruto kosila med nami in terjala obilo žrtev. Gomila naših ljubih pomnožili so zlasti rodoljubni može, neumorno delavni na polju narodne zavednosti in prosvete.

* * *

Užaljena vdova v jesenski megli koraka proti grobišču. Čudovita ginljiva resnoba izraža se jej v obličju. Rana, koja jo je zadela, je še prezgodnja, da bi vso bōl pojmila. Borba s smrtjo, katero ho-

čemo prepoditi od druzega nam bitja, izerpa vse sile telesne in duševne do onemoglosti.

Gospa ima v roci svež šopek vijolic in drugih cvetlic. Duhteče cvetke okrašajo v spominu njenem podobo moža, ki je zdaj mrtev. Mrtev? Res li več ne živi? In vendar živi soprog njen takó živo v njenem spominu, takó živo stoji pred očmi njenimi; ona čuje glas njegov, šegave in resne besede njegove, koje so marsikako meglico prepodile na zakonskem obzorju; ona čuti gorak dih njegovih usten in desnico njegovo. In on naj bi bil mrtev?

Ni li tisoč nesrečnih, bēdnih stvarij, kojim bi bila smrt rešilni izveličar — a ti živé!

Ovdovela soproga položi cvetke na zrahljano gomilo, nad koja se vzpenja veličajen spomenik. Mrzla, strupena jutranja rosa porosila je zemljo — vse je takó, kot bi bila nad to gomilo plakala priroda sama, nad to gomilo, v kateri počiva toli neizpoljenih in uničenih upov.

Grobišče je še osamljeno, povsodi vlada sveta tišina. Poglekne in pritisne usta na vlažno zemljo, da bi utešila svoje ihtenje. Poluglasno kliče ime ljubljenega moža. Zdi se jej, da jej odgovarja, da se oglašá; tiho in zamoklo doni glas njegov iz globine. Spominja se trudnih, mučnih ur, ko je štela, držeč ga za roko, počasno umirajoče udarce žile. Kakor v groznici minole so jej ure, dnevi in tedni, ko je sedela tik njegove postelje.

Ko se je mož njen boril s smrtjo, zrla je ona srpó zdravniku v obraz, kajti slutila je, da ji dobri,

stari doktor prikriva grozno tajnost. Kako se je trudila, da bi raztolmačila latinski pisane recepte, koji naj bi jej povedali resnico! Kolikokrat je poljubila mali papirček, močila listič s svojimi solzami in obupno prosila Boga, naj mu podari zopet ljubo zdravje!

Nedvojbeno, zdravnik jo je prevaril, bolezen njenega moža ni bila, kakor jej je zatrjeval, lahka, temveč zeló nevarna, smrtna! Zdravnik posiovil se je resnim glasom, rekoč, da ne bode jutri zjutraj prišel kakor običajno, temveč še-le opoldne — to je bilo dobro znamenje. Možu njenemu, mirno sopečemu v postelji, je gotovo odleglo. Tisto čudno utripanje, ki je časih spreletavalo po obličju njegovem, bila je samo posledica prevelike slabosti, pretres živcev po mnenju zdravnikovem.

O Bog! Zdravnik jo je varal, kajti drugi dan opoldne izdihnil je soprog njen svojo dušoj dva dni pred svojim godom.

V doljih vrstah in tolpah premiče se po grobišču žalujoča množica, a še dolgo, dolgo potem, ko je postalo grobišče osamljeno, klečala je potrta vdova v nēmem obupanju tik rodovinske gomile, na kateri blesti zlat napis:

„† dne 17. marca l. 1891.“

Mirno in sladko počivaj in sanjaj sladki sōn med dolgo vrsto starejših bojevnikov naših in zaslužnih mož za narod naš! Mir in pokoj jim in večni spomin v hvaležnih srcih slovenskih!

A. S.

ekspozit v Sent Petru. — Fran Križaj m/p, občinski odbornik. — M. Medica m/p, volilni mož in občinski odbornik.

To pismo ima vso drugačno veljavo, kakor telegrami „Slov. Naroda“, o katerih nihče ne vé, kdo se skriva za podpisanim rodoljubom in naprednjakom, ali mož-poštenjak, na čegar sodbo se je treba resno ozirati, ali le kak pohajkovelec, ki še le takrat pride v javnem življenju do besede, kadar se po Pernerstorferjevem predlogu uvede splošna volilna pravica, ne gledé na to, ali kdo plačuje kaj davka.

Možje, ki svoje zaupanje izrekajo slovenskim državnim poslancem, so volilni možje in občinski dostojanstveniki, kateri imajo pravico in dolžnost, zasledovati, opazovati in kritikovati svoje poslance. Ti možje se niso zbalj svojih imen podpisati in svetu povedati, da so drugzega mnenja, kakor „Slov. Narod“ in njegovi nepoklicani zaupni možje, če se tudi s tem činom izpostavijo nevarnosti, da se „Narodu“ zamerijo in da tudi oni od njega dobé par robatih psokv.

To pismo pa je ob jednem dokaz, kako malovredno komedijo „Slovenski Narod“ počenja s slovenskim narodom.

Da je vse to le komedija, pričuje še neki drug dogodek, ki se nam poroča iz prav zanesljivega vira. Pisatelj strupenega članka zoper slovenske državne poslance ni mogel razločka delati med „klerikalnimi“ in „liberalnimi“ državnimi poslanci in udrihati le po Klunu, Povšetu, Globočniku, ali tudi Šukljetu, onim pa prizanesti, ki so se mu prirastli na srce; slovenski državni poslanci so solidarni in skupno odgovorni za vse svoje korake, ki jih delajo po skupnih razgovorih in dogovorih, zato tudi „Narodovi“ napadi veljajo vsem.

Gospodu Danilu je moralo silno hudo pri srečanju biti, da ni mogel izvzeti dr. Ferjančiča, ampak da je moral z drugimi vred žaliti tudi njegovo prijateljsko srce. Ali dober prijatelj ni nikdar v zadregi, kadar je treba pomagati prijatelju, ali ga tolažiti. Tudi gosp. Danilo si je kot dober prijatelj štel v dolžnost, pisati g. Ferjančiču in potolažiti njegovo po pravici hudo razburjeno srce. In kaj mu je pisal?

Pisal mu je, da ne mislijo tako hudo, kakor pišejo v „Narodu“! Pojasnila k tej malovredni komediji ni treba, vprašamo pa: Koliko časa bodo inteligentni krogi, na katere se tako rad sklicuje „Narod“, še mirno gledali to komedijo in ploskali burkam, s katerimi hočejo konfuze radikalci kratkočasiti slovensko inteligenco? Pravimo inteligenco, ker priprosti narod je prepamet, da bi se zmenil za take komedije.

Nedolžno obsojeni.

Sedanje državnozborsko zasedanje pač ni moglo biti dostojnejše pričeto, nego z odobrenjem zakona, kateri je delo največje pravičnosti in je dolžnost plemenitega srca. Nedolžno obsojenim se

ne priznava le popolno zadoščenje in rehabilitovanje njih časti, temveč tudi primerno odškodovanje. Zakon te vsebine bil je vsprejet početkom državnozborskega zasedanja brez velikih razprav. Vsak poslanec je čutil, da je to zadeva sama po sebi umerna, da se taka postava skuje, kajti to zahteva ne samo pravičnost, temveč tudi čast. Stvar države je, da se najstrožje izvršuje pravičnost ne gledé na stan ali službo obdolženega po načelu, da smo pred postavo vsi jednaki, da pred njo zginijo vsi razločki.

Pravičnost je slepa, pravijo ljudje, toda dogaja se čisto, da je slepa v tej smeri, v koji bi morala videti jasno, a ne môtno. Kaznjujoč izvršeni zločin, sodnik ne zgrabi vselej pravega krivca, kajti izvrševanje pravice je v rokah ljudij, kateri niso nezmotljivi in ne vsegavedni, kateri morajo obsodbe svoje reševati na podstavi mrtvega paragrafa in tvarine.

In kako često se je že dogodilo, da je bil kaznovan, vržen v ječo od sodišča in izročen javni sramoti človek, prej poštenega imena, vzlic temu, da je nedolžen; vse je pričalo zoper njega in torej je bil obsojen. In prej ali slej se je marsikdo, ko ni mogel dlje prenašati poniževanja in zasramovanja, vsled žalosti in sramote ugonobil, a stoprav potem objavila in obelodanila se je njega nedolžnost. „Čast“ njegova bila je rešena in njemu povrnjena z novo obravnavo in vse se je storilo, da se popravi storjena krivica. Ali v jednem oziru mu pomoči niso mogli. Z obsodbo zgubil je tak nedolžno obsojeni ne samo čast svojo in svojo družbinsko srečo, navadue so ga zadele mnoge škode in izgube; večkrat se je pripetilo, da se je vrnil iz zapora z rehabilitacijo v žepu, a da ni mogel zavzimat več prejšnjega mesta, ker se je vrnil k uničenemu ognjišču. Te gmotne izgube ni mu povrnili nihče; prisiljen je bil revež prijeti za — beraško palico.

Da se to more pripetiti povsem možu-poštenjaku, bodi dokaz nastopni slučaj; koncem minolega zasedanja obravnavala se je v državnem zboru peticija Gorenjeavstrijca Pabsta, kateri je bil obsojen na 12 let težke ječe radi požiga, in je to kazen prebil že dve leti; kar se pojavi pravi zločinec, ki pové na smrtni postelji, da je on sam zažgal, Pabst je pa nedolžen. Pabst je prišel v sušansko kaznilnico popolnem zdrav, mož trdne postave; trpko pomanjkanje in gloječa bôl uničila sta iz njega bolehnega starca, in ta nádeja je še siromaka navdajala, da bode jednoč prišla na dan njega nedolžnost. To se je tudi zgodilo, toda Pabst je prišel iz kaznilnice pohabljen, za delo nesposoben, brez imetja, kajti posestvo so mu prodali na javni dražbi, da se odškodujejo njegovi sosede za domnevani požig. Teško si je predstavljati britkejšo usodo. Pabst je izročil peticijo zbornici, v kateri zahteva odškodnine za škodo; potrtega zdravja, skrajšanega življenja mu itak nihče ne more povrniti.

Drugi slučaj, kako slepa je včasih pravičnost, pripetil se je v poslednji dôbi na slovenskem Štirskem. Čitatelji naši se še spominjajo, da je spomladi

hkratu brez sledú izginil e. kr. uradni sluga Končan iz Celja. Truplo njegovo so pozneje potegnili iz Save blizu Brezic. Vsled usodnih prijetijev in slučajev pripravili so V. Franzija, gostilničarja v Brezicah, češ, da je on Končana pahnul v Savo. Po stoinšestdesetnem zaporu bil je Franzij dne 27. oktobra izpuščen iz preiskovalnega zapora, in se je zajedno proti njemu ustavila preiskava. Kdo mu torej poplača moralne muke in izgubo v njegovem obrtu? Pravičnost zahteva torej, da se ta postava prej ko mogoče uvede v veljavnost!

Pri tej priliki se nehoté spominjamo položaja, v kakoršnem kot obsojenec mora živeti narod naš. Slovenci živimo v pravni državi, čigar podstavni zakoni so v istini vzor občanske in verske svobode; mi imamo vsled temeljnih zakonov zagotovljen sloboden razvitek narodne svoje individualnosti, koja ima ohraniti, braniti in osigurati država. Mi imamo zagotovljeno jezikovno enakopravnost v uradu, v cerkvi in šoli, pravico imamo do slovenskih šol, in v obče slične pravice in iste stvari, kojih v polni meri uživajo nemški rojaki v Slovenicah. Vsaj tako stoji jasno in razločno v postavi.

To pravo se pa vendar ne izvršuje, in narod naš primoran je bolj, nego vsak drugi v Avstriji, uživati trpki, črni kruh nedolžnega obsojenca, trpeč zajedno veliko duševne in gmotne škode, kar nam le preživo pričajo tózne vesti iz Koroške, kako tamošnja oblastva postopajo proti družnicam sv. Cirila in Metoda, in kako se v obče ovira koroškim Slovincem ustavno zagotovljena pravica shajanja in zborovanja, kakor se je to dogodilo dne 11. oktobra na Bistrici in dne 25. oktobra v Ledenicah v Rožni dolini, a to vse vsled migljaja „od zgoraj“. Vse te persekucije zoper našo narodnost z največjo trpkostjo občuti nedolžno obsojeni narod slovenski! In vzlic vsemu pravu nam ni od nikoder zadoščenja! Jedni nam je nečejo dati, ker se bojé za svojo moč, in vlada Taaffejeva, koja bi lahko odpravila te nepristojnosti, boji se to učiniti, da ne razburi zoper seba nemškega fakijskega življa ob narodni periferiji na Slovenskem.

In vendar se ne strinja dosežanji položaj ni s pravnim prepričanjem, ni z avtoriteto prava, ni z važnostjo države; vse to zeló trpi pri ljudstvu našem, katero zgublja zaupanje v pravo, a tudi med nemškimi stanovniki, koji vidijo v praksi, da so oni nad postavo in pravo postavljeni po svojem izvoru in rodu. In to se vendar ne strinja s koristjo države, katere avtoriteta ima biti na vse strani. Ako se ima dati pravo po krivem obsojenemu posamičniku, ima li dobiti on primerno odškodnino, zakaj se ima odrihati od te dobrote narod, vsikdar zvesta in zanesljiva zaslomba države?

Narod naš še teh dobrodejstev ne zahteva v polni meri! On se zadovolji z istinitim izvrševanjem postav, neče ip ne zahteva nobene nagrade za vse to, kar je moral doslej pretrpeti; dragocena nagrada bode njemu uverjenje, da je prejel končno svoja

Ponočni kralj.

Francoski spisal A. de Lamothe.

(Dalje.)

„Nasprotno! Popolnoma smo zagotavljeni, le pojte naprej!“

„Ne gremo, predno se ne preišče. Ako so za skalami skriti lopovi, ne ostane mi niti jeden mož živ!“

Škof anglikanske cerkve jezno zakolne. Se nezadovoljniji pa je bil lord Plunder in jezen zakliče: „To je neumno! Za dolgo preiskovanje nimamo časa; gospodje, ako hočete, pojdimo pa sami!“

„Naprej!“ odgovoré mu tovariši.

„Na svidanje, gospod častnik!“ vpije Plunder; „le okrepčajte se tu! Ako se vrnemo, bodemo vam na povratku v Bantry za brambo!“

Ne da bi čakal odgovora razžaljenega častnika, požene konja naprej in vsi mu sledé v sotesko.

„Ah, vendar!“ vsklikne Tobija in veselja zgrabi tovariša za roko.

Vsi „sinovi noči“ so čakali znamenja k boju, — a Peter je ostal miren.

Plemenitniki so odhajali skozi sotesko, od daleč so se le še slišala konjska kopita.

„Kako lepo priložnost smo zamudili!“ godrnja jezno diplar; „to mi je neumljivo!“

„Kralj ima svoj uzrok!“ dé mirno Mihál.

V istem trenutju priplazi se do Petra ogleduh, kojega so si „sinovi noči“ postavili. Robinzon in Jonatan sta mu sledila.

„Vojaki gredó že nazaj v Bantry!“ pravi ogleduh.

Peter se nasmeje:

„Vedel sem, da bodo šli,“ pravi; „žal bi mi bilo, prelivati kri nedolžnih vojakov; a krivičniki so v naših rokah in tem ne hodemo prisanesli!“

„Ako pa ne pridejo nazaj?“ pravi Robinzon.

„Predno bo nastopila noč, bodo tu.“

„In potem ne bodo prišli tu skozi?“

„Ne, ako me boste ubogali!“ odgovori Peter. — Na to jim dá povelja, razdeli jih v oddelke; tu sem strelce, tja one, ki bodo valili kamenje.

Dvojni pisk jim bo naznanjal trenutje.

Mej tem so stopali plemenitniki čez barje in iskali sled vstašev. Dolgo so kodili, a brezuspešno. Drvili so vedno naprej in naprej in kdo vé, kako dalječ bili še gonili svoje konje, ko bi jim ne bil škotski najemnik na dolgo in široko zagotavljal, da nikdar tu ni čuti „sinov noči“. Jeli so se posvetovati in vspeh posvetovanja je bil, da so sklenili za danes se vrniti — a drugzega dne poiskati vso globel v Gougan-Borai.

Petrovi zasledovalci so mu naznanili, da se vračajo. — Dobro je bilo vse premišljeno in preudarjeno: Ko bodo vsi jezdeci v globelji, jeli bodo valiti kamenje na obeh konceh, da jim bo izhod zaprt; na to se bodo na vseh skalnih pomolih pri-

kazali „sinovi noči“ s puškami in zahtevali od plemenitnikov, da se udajo. — Na tak način bode najmanj krvi prelite, mislil si je kralj noči; dobili bodo jetnike, izmed katerih jim bodo nekateri za poroštvo, kakor škof Pinnacle, druge pa bodo zamenjali z irskimi jetniki.

A ta načrt jim je spodletel ob maščevani želji drugega ogleduha, kateremu je Pinnacle daroval življenje, da bi mu izdal kralja noči. A mož si je želel le prostosti, da bi se maščeval nad trinožniki. Zagledavši Pinnacle-a, Plundra, katerega najemnik je nekda bil, — Pressmauna, ki je bil največji sovražnik Ireev — premagala ga je jeza. Z obema rokama prime velikanski kamen, zaluči ga na pot, ravno v trenutju, ko so bili oni pod njim ter zavpije: „Smrt Angležem!“

Kamen je zadel lorda iz Bantry in zvrnil se je na tla. A Ireev predrzno nadaljuje svoj napad, dasi so mu odgovarjali strelji samokresov.

V trenutju, ko ravno ruši od skalovja kamen, zadene ga krogla v čelo; mrtev se zvrne v sotesko; mrtvo njegovo truplo bi bilo skoro ubilo lorda Plundra. Škof poleg njega spozna v mrtvecu svojega ogleduha in v hipu spozna, kaka nevarnost jim preti. Požene torej konja in zavpije: „Naprej gospoda! Tu nam gre za življenje!“

V istem trenutju zabrlizga zvenéč pisk in iz vsake votline vró oboroženci na dan in začno valiti kamenje v globino. Plemenitniki se sklonijo na svojih konjih in bliskoma odhajajo. (Dalje sledi.)

prava, on bode pa zato še bolj ndan prestolu in državi in požrtvovalen do vseh družih narodov v cesarstvu našem, koji se trudijo, da se stanje nedolžno obsojenega, v kakršnem je istinito narod naš, da se to stanje — odpravi. Ne samo koristi pravičnosti in prava, temveč koristi države in vseh družih narodov terjajo, da se nam dá in izkazuje pravica, in to se tudi mora zgoditi — o tem smo uverjeni — istotako, kakor je moralo biti prej ali slej vsprejeta in izdana postava, katero je sklenil državni zbor početkom tega zasedanja o — nedolžnem obsojencu!

Politični pregled.

V Ljubljani, 2. novembra.

Notranje zadeve.

Mladočehi. Glasilo Mladočehov se dan na dan prizadeva, da bi opralo svoje prijatelje zaradi neuspehov v državnem zboru. Ker pa drugače ne gre, je iznašlo, da bi Mladočehi že kaj dosegli, ko bi prišla kaka taka vlada, kakor je bila Potočkova ali pa grofa Hohenwarta. Seveda pri ugodnejših pogojih bi pač marsikdo kaj dosegel, za to bi ne bilo treba haš Mladočehov. Dr. Rieger tudi ni imel opraviti z Hohenwartovo ali Potočkovo vlado, zakaj so ga pa Mladočehi tako napadali zaradi neuspehov. Če so Mladočehi res možje, ne smeli bi pri volitvah obetati zlatih gradov. Saj so vendar vedeli, s kom da bodo imeli opraviti na Dunaju. Iz teh izjav mladočehskega glasila je pač jasno, da Mladočehi niso posebno resni politiki, zato so pa neoprostljive agitacije nekaterikov za zvezo Slovencev z Mladočehi.

Slovenci in Plener. Mej drugim se izpodtikajo naši naprednjaki, da naši poslanci sedaj s Plenerjem vred podpirajo Taaffeja. Po njih teoriji bi Slovenci ne smeli glasovati za noben predlog, ki prihaja od leve strani, bodi tudi dober. Slovenski radikalci se dosedaj niso dosledno držali tega pravila, vsaj njih glasila ne. Pa tudi neki naprednjaški vodja je v važni zadevi se obračal do kranjskih nemškutarjev, da bi ga podpirali. S kakim veseljem je o svojem času zabeležilo glasilo „Narodne Tiskarne“ govor gospoda Dežmana, ko je ravno radikalcem ugajal. Tudi vémo, da je nekoč prišel v deželni odbor s pomočjo nemških glasov mož, katerega so radikalci proslavljali za vzornega naprednjaka. Seveda le konservativni Slovenci so izdajice naroda, če ne gre po volji liberalne naše gospóde.

Slovenci in Taaffe. Zadnji čas se je tudi fraza vrgla mej svet, da sedaj naši poslanci ničesa ne morejo doseči, ker ima Taaffe Plenerja za podporo in naših poslancev več ne potrebuje. Kaj tačega bi ne bil nikdo napisal, kdor je pazno čital prestolni govor. Tam se naštevajo razne socijalne reforme. Tega vendar ne bodete trdili, da vlada je le zaradi lepšega te stvari vsprejela v prestolni govor. Ko pa pridejo na vrsto predloge, ki bi bile v prid delavcem in obrtnikom, nakrat bodo kolokodije sedanje leveca Taaffeja obrnili hrbat. Saj je v dovolj znano, koliko je vsa levičarska stranka nasprotovala zadnji obrtni noveli, ki je pač le polovičarska. Nemški liberalci bodo torej takoj se postavili po robu Taaffeju, ko pridejo socijalna vprašanja na vrsto. Tedaj bodemo zopet mi Slovenci potrebni in lahko bodemo kaj dosegli tudi v narodnem oziru. Seveda to le tedaj, če se poprej Hohenwartov klub ne razbije in tako Taaffe zgubi zaslobo. V tem slučaju bi prišel Plener na krmilo, ki bi nas res ne potreboval.

Slovenci in Mladočehi. Glasilo naših radikalcev na vse sile deluje, da bi se mi Slovenci pridružili Mladočehom. V sobotni številki mej drugim pravi, da je na strani Mladočehov mogočno pravo, na drugi strani pa le nepravne pretenzije. Mi nismo nikdar tako odločno pisali proti češkemu državnemu pravu, kakor je že „Narod“ o svojem času, ko je šlo za to, da je udrihal po Staročehih. V letih razpora mej Mlado- in Staroslovenci je bil „Narod“ vedno nasproti češkemu državnemu pravu. Pa ne le takrat, tudi zadnja leta je „Narod“ večkrat naglašal, da tega prava posebno ne čišla. Pa seveda, naša napredna gospóda se vseh teh stvari več ne spominja. Kar pa se tiče besedic „mogočno pravo“, o tem je sodba različna. Mi ne rečemo, da češko državno pravo ni utemeljeno, ali posebne mogočnosti ni kazalo, odkar imamo ustavo. Staročehi so v zvezi z zgodovinskim veleposestvom se opirali na to pravo, pa vendar neso ničesar dosegli. Ko bi bilo to pravo tako mogočno, vendar bi bili kaj dosegli. Pa še nekaj drugega je, česar ne smemo pozabiti. „Narodov“ člankar pravi, da so na drugi strani nepravne pretenzije. Vidi se, da ni dobro pomislil, kaj je zapisal. Mi nikakor ne odobrujemo politike levičarjev, ali to jim le priznavamo, da so nam levičarji dali ustavo. To uslugo je levičarjem tudi že „Narod“ očitno priznal. Glavno crožje katero porabljajo levičarji proti češkemu državnemu pravu, je pa ustava. O ustavi da vendar ne bode „Narod“ trdil, da ni nikako pravo. V sedanjih razmerah, dobro zapomnite, pa pravimo v sedanjih razmerah, je ustava močnejše pravo nego češko zgodovinsko pravo. Na ustavo se opira celó državno sodišče, na češko zgodovinsko pravo pa ne.

Po tem takem je očitno, da je ustava mogočnejša. Za nas Slovence je posebno važna, na njo se opiramo v našem narodnem boju, ker nemamo nobenega jasnega zgodovinskega prava. Tega bi tudi gospóda pri „Narodu“ ne smela pozabiti.

Vnanje države.

Srbija. Finančni minister Vučić odstopi. Ta ministerska kriza je pa večjega pomena. Finančni minister je namreč spoznal, da se finančne stvari ne daó uravnati, če se ne bodo huje izterjevali davki. Mnogo davkov je na dolgu. Radikalna vlada jih pa ne upa izterjevati z vso odločnostjo, ker jo prejšnje čase vedno obetala pomanjšanje davkov. Finančni minister je pa baje opazil, da je mnogo neredov v poslovanju njegovega tovariša Tavšanovića, in zatorej ne mara ž njim sedeti vkupje v ministerskem svetu. Regentstvo pa napenja vse sile, da bi obdržala še Vučića, kajti boji se novih težav.

Bolgarija. Bolgarsko narodno sobranje se ima v tem zasedanju baviti z raznimi važnimi vprašanji. Pred vsem je rešiti pokojninski zakon za uradnike. Dosedaj v Bolgariji razven profesorjev uradniki nimajo pokojnine. Osnovati se mislijo davkarije. Doslej so občine pobirale davke, ali to je bilo v škodo občinskim zadevam. Naloga sobranju bode tudi, zboljšati pravosodje in pred vsem skleniti civilni pravdni red. Baš pravosodne razmere so v Bolgariji sedaj še zamotane. Sodi se nekaj pa novih postavah, največ pa starih turških, ki pa neso prav primerne za kristijansko državo. V Sofiji pa sedaj zboruje tudi sveta sinoda in se posebno bavi z vprašanjem, kako bi se izboljšalo stanje duhovnikov.

Francija. Nasprotniki katoliške cerkve v Franciji ne mirujejo. Te dni je sklenil marsejski mestni zbor, da se odpravijo usmiljena sestre iz bolnic in nadomesté s posvetnimi strežnicami. S tem sklepom se bodo jako povečali stroški, pa kaj to briga liberalce. Iz holcni bodo pa hkratu odpravili tudi dušne pastirje.

Avstralija. Padlo je južno valeško ministerstvo, ki je posebno delovalo za osnovo „zjedinenih avstralijskih držav“. Proti ministerstvu so se zjedinjeli radikalci in delavska stranka. Vlada je namreč jako strogo postopala pri strajkih in si je zaradi tega nakopala nevoljo delavcev. Nova vlada pa tudi ni prijazna delavcem in išče že opore mej liberalci, ki so nasprotniki delavskih zahtev. Za „zjedinenje avstralijske države“ se pa nova vlada najbrž ne bode poganjala, ker bode imela dovolj drugega dela,

Izvirni dopisi.

Iz Velikih Lašč, 29. oktobra. Jesen se že polagoma bliža svojemu koncu, toda dnevi so tako krasni tudi pri nas, da jih ljudje kar prehvaliti ne morejo. Pridno spravljajo zadnje pridelke s polja domov in se preskrbujejo za dolgočasno zimo. Iz jabolk in hrušk pripravljajo skoro pri vsaki hiši sladki „mošt“, s katerim ti kaj radi postrežejo; a iz češpelj delajo tudi sladko slivovko.

„Hrvatariji“ so se tudi od nas že odpeljali čez zimo v sosedno Hrvatsko, da si pridobé kakšnih novcev, ki si jih tu po zimi prislužiti ne morejo. Lepo je to in dobro, toda v drugem oziru pa tam ljudem preti nevarnost, ker tam ne morejo izvrševati svojih krščanskih dolžnostij.

Tako se zgodi, da pridejo nazaj silno revni na duši.

A ne samo na Hrvatsko, tudi na Dunaj gredó odtod ljudje. Nekateri tam pekó kostanj, drugi s pomeraučami kupčujejo, kakor naši Kočevarji.

Dolgo časa že imamo med seboj zemljemerca, ki pridno hodijo merit „železno cesto“. Bog dal, da bi jo prav izmerili v občni blagor, a ne posameznih mogotcev, kakor se je to zgodilo pri kamniški železnici.

Žal, da nimamo mnogo upanja in se obeta spolniti pregovor: „Wo viele Tauben sind, da fliegen noch andere hinzu“. Čim več ima kdo, tem več mu hoté dati.

Pri Vas menda (kakor hoče vedeti veleučeni „Slov. Narod“), „veje zdaj poprej neznana sapa, katere puh je kvaren naši narodnosti.“ Pazite torej, da ta sapa ne okuži milega nam naroda. Saj veste izvestno, kako se neka „gospóda“ boji tega puha, in kako Vam je skrbna, da bi mladina ne prišla v jezuitske roke, ker se nekateri pošiljajo v Rim, da se ondi „izvežbajo“, kakor pravi „Narod“. Kaj bo, če pojde tako dalje?

Jokajoč vzdihuje Vaš kolega, da, „žalosten in resničen prizor je, da je pravih dušnih pastirjev vedno manj“, menda zato, ker nočejo pri „Narodoveih“ iskati svoje vere. In vendar se bajé le z njihovimi „nazori strinja pravo katoličanstvo (óvbe!) in prava vera, ki je vera ljubezni in prostega prepričanja“, pa torej ne pusté, da bi se „zopet vrnili tisti časi, ko so vernike gonili žandarji k

spovedi in drugim sv. opravilom. (Kosmata kapa!) Merilo „pravega katoličanstva“ (ojemenesta!) treba bajé iskati v „Narodni tiskarni“, ne pa pri teh fanatizovanih apostolih in pri teh novineh“, ki delajo in pišejo in rujejo in kričé — „ad captandam benevolentiam episcopis“ (lejte, lejte!).

Ni dolgo, kar nas je ostavil g. učitelj in odrinil na svojo novo službo. Jokali nismo za njim, kar je le preveč svetil s svojo „napredno“ lučjo in svojim strašno lepim zgledom. Vendar „de mortuis (sc. quoad nos) nil nisi bene!“ Kdaj in koga dobimo zdaj, ni mi znano. Pravijo, da iz Dobrepolja, a upajmo, da nam ž njim prizanesejo. Da bi le zopet ne prišla kakova „zgaga“, da rabim „Narodov“ izraz, s katerim se v svojej velevisoki omiki in učenosti ponužuje do „mladih, razposajenih kapelanov.“

Še nekaj! Narodno-napredni duh ali puh se je razširil tudi do nas in prav kakor „Narod“ piše povodom Boulanger-jeva samomora, češ, da o samomoru so različna mnenja, slišati je bilo tudi tu v neki družbi, kako prijetna čustva navdajajo človeka v trenutku, ko se umori. „Knjiga modrosti,“ skrij se pred tem morjem — učenosti! Ne smete misliti ne, da smo tu sami „nazadnjaki!“ Tudi mi imamo „naprednjake“ zastopnike, ki se bojé cerkve kot sam peklenšček križa, ker je bajé prvi pogoj, ignorirati Boga in njegovo ustanovo, sv. cerkev, če kdo hoče, da je kaj „narodno-naprednega“ duha v njem. O „sveti vzori prostega prepričanja!“ „Goriški prorok,“ pojdi se solit s svojo absolutno dogmatiko! O „sveti vzori vere ljubezni!“

Dnevne novice.

V Ljubljani, 2. novembra.

(Presvetli cesar) je za razširjenja šole v Bučah pri Brežicah podaril 200 glđ.

(Osebnosti.) Tržaškemu domoljubu g. Matiji Živicu je črnogorski knez podelil Danilov red IV. vrste. — Gosp. Josip Jamšek je imenovan voditeljem c. kr. glavnega carinskega urada v Pontablji. — Gosp. dr. Adolf Martinek se je kot advokat nastanil v Ptuj. — Pravni praktikant gosp. Josip Zmavec je imenovan avskultantom za Štajersko. (Umrl je) v Pulju naš rojak preč. gosp. Jurij Račič, župnik in suprijor pri c. in kr. mornarici ter inful. opat M. B. na Lakromi, zadet od kapi. R. I. P. — Dne 28. oktobra zvečer je umrl po dolgi in mučni bolezni č. g. Alojzij Čarli, župnik pri sv. Luciji na Goriškem, v 45. letu življenja. N. v m. p.!

(Mil. gosp. Jan. Vertin), škof v Marketu, vrnil se je iz Rima. Obiskal je tudi svoje rojake na Dolenskem in bival preteklo soboto v Ljubljani kot gost našega prevzv. gosp. knezoškofa. Včeraj popoldne odpeljal se je skozi Gorenjsko in Tirojsko nazaj proti Severni Ameriki.

(Katoliškemu tiskovnemu društvu) podaril je prečast. gosp. kanonik in državni poslanec Karol Klun za ustanovitev nove tiskarne sto goldinarjev. Bog plačaj!

(Smrt na železniškem tiru.) Včeraj popoldne pal je blizu Hrastnika sprevodnik J. Jerančič iz Ljubljane med vožnjo na železniški tir in bil povozen črez trebuh. Jerančič je obležal na mestu mrtev. Nesrečnik je bil oženjen in oče sedmerih otrok.

(Mrtvega) so našli dne 30. okt. v gozdu pri Tacnu 44 let starega cerkovnika s Šmarne Gore Andreja Štruklja. Kot vzrok smrti konstatujejo možganski mrtvoud.

(Obravnava proti odboru „Celjskega Sokola.“) Pod tem naslovom smo prejeli poročilo o zanimivi obravnavi pred celjskim sodiščem v soboto ob 1/5. uri popoldne, torej mnogo prepozno za sobotni list. Toliko v pojasnilo g. celjskemu dopisniku, ki lahko sam ugane, kje je uzrok.

(Slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“) naznanja svojim članom in prijateljem, da priredi v nedeljo dne 8. t. m. v gostilni pri Virantu svoj prvi pevski večer v letošnji zimski dobi. Program pozneje.

(Družbe sv. Cirila in Metoda) najmlajša podružnica se bode stalno osnovala 8. novembra t. l. v Laškem Trgu na Štajarskem. — Č. g. Martin Medved, začasni njen tajnik, piše o velikem zanimanju, ki je vzbujata naša podružnica v okraji, kjer dosedaj nismo imeli še nobene, ter končuje svoje veselo poročilo z besedami: „Vse upanje je, da se bode naša podružnica razvila v mogočno vejo družbe sv. Cirila in Metoda.“ — Naj bi se razkoštila Laška

naša podružnica tako, da bi v njeni senci tam biva-
joči Slovenci dobivali v obilni meri vseh blagrov, za
koje deluje naša družba! To željo goji svoji novi
podružnici.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(Vreme.) Od mnogih stranij se poroča o hudi
in mrzli burji. Iz Podgraj pri Ilir. Bistrici se nam
poroča, da je minoli petek burja ondi strašno divjala,
lomila drevje in zelate glave po njivah, luščila
omet od zidov, razkrivala strehe itd. V tržaški oko-
lici je zvrčala celo vozove, v mestu je zlomila drog
električne svetilke, na morju preobrnila ladijo, po
ulicah pa ljudi metala ob tla. Včeraj je tudi po
Ljubljani in okolici naletaval prvi sneg. Danes je
zopet lep dan.

(Vabilo.) Podružnica sv. Cirila in Metoda za
višnjegorsko-zatiški okraj ima dné 8. novembra t. l.
(zahvalno nedeljo) ob 5. uri popoldne v gostilni
gospe Marije Graul v Višnji gori svoje redno letno
zborovanje. Red zborovanja: 1. Nagovor prvomest-
nikov. 2. Poročilo tajnikovo in blagajnikovo. 3. Vo-
litev načelnikstva in podružničnega zastopnika za ve-
liko skupščino. 4. Nasvėti. — Poštena in dobra
stvar zahteva, da pristopi društvu še mnogo novih
udov.

Telegrami.

Celje, 2. novembra. Prva ženska po-
družnica „Družbe sv. Cirila in Metoda“ v
Št. Jurju je postavno osnovana. V nedeljo
dné 8. novembra ob šestih zvečer glavni
shod. V prid družbi bode koncert šentjurskih
dam, šmarskih in celjskih pevcev. Živele
šentjurske gospe in gospice!

Dunaj, 2. novembra. Zjutranji buletin
o nadvojvodinji Margareti: Noč precej mirna,
spanje zadostno, toplina 38, utrip 100. Cesar
je zjutraj osebno vprašal.

Brno, 2. novembra. Sinoči sta trčila
dva lokalna vlaka, ki sta vozila k osrednjemu
pokopališču. Jedna ženska težko, več oseb
lahko ranjenih. Kriv je strojevodja vlaka, ki
je peljal k pokopališču. Vozovi so deloma
razrušeni.

Sofja, 1. novembra. Zaradi velikih zametov
moral se je vzhodni ekspresni vlak
vrniti.

Peterburg, 1. novembra. Ukaz prepo-
veduje izvoz žita, izvzemši pšenico.

London, 1. novembra. Poroča se, da
je v pokrajini Nagoyi razrušenih 18.000 hiš

in mrtvih 2000 oseb. V mestu Gifu je bilo
razrušenih 5000 hiš in mrtvih 5000 oseb.

Piccoli-jeva tinktura za želodec
je mehko, toda ob enem uplívno, delovanje pre-
bavnih organov vrejajoče sredstvo, ki krepi želodec,
kakor tudi pospešuje telesno odpretje. — Cena
steklenici 10 kr. (300—224)

številka 11 izšel je s sledečo vsebino: 1. Blaž
Potočnik. 2. Izdajnik. 3. V jeseni. 4. Na samovcu.
5. Podobice iz naroda. 6. Junak sedajšnjega časa.
7. Nada. 8. Nekoliko praških spominov. 9. Porabne
misli o slovenščini v govoru in pismu. 10. Iz popot-
nega dnevnika. 11. O slovenskih gimnazijah in njih
letošnji izvestih. 12. Slovestvo: a) Slovensko, b) Češko.
13. Raznoterosti. — Slike: 1. Blaž Potočnik. 2. Ro-
marska cerkev na Trstati. 3. „Nada.“ 4. S hrvaške
razstave v Zagrebu: Dalmatinski paviljon. 5. S hrv.
razstave v Zagrebu: Paviljon šumarskega društva.

Fujci.

30. oktobra.

Pri **Maliču**: Grasmück, tovarnar; Steinböck, kapelnik;
Sigl, Mörlinger, Weinholz, gledališki igralci; Maschik in Probst,
podobarja; Carmenie, Mebusch, Bettheim, Burkhardt, Zimer,
trgovci; Ronzoni, potovalec, z Dunaja. — Višnikar, zasebnica,
in Arko, graščakova soproga, z Ribnice. — Hoiker iz Soteske.
— Pamer, uradnik, iz Trsta. — Faidiga iz Sodražice. —
Jaklič iz Kočevja.

Pri **Juznem kolodvoru**: Schrey, potovalec, z Du-
naja. — Sowan, usnjarski mojster, od Sv. Roka. — Veit, tr-
govec, iz Pasave.

Umrti :

29. oktobra. Antonija Zorac, delavčeva žena, 33 let,
Ulice na Grad 4, jetika.

30. oktobra. Ivana Prime, ključarjeva hči, 9 mes. Hre-
nove ulice 16, hydro. caphalus acutus. — Jožef Pavšek, de-
lavčev sin, 6 let, Streliške ulice 11, sušica trebušne mre-
ne. — Eleonora Perše, gostija, 62 let, Poljanski nasip 10, srčni
kap. — Amalija Šindler, delavka, 19 let, Razpotne ulice 4,
jetika.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mil.
opazovanja		razkoma v mm	toplota po Celsiusu			
31	7. u. zjut.	748.6	-3.2	zm. vzh.	jasno	0.00
	2. u. pop.	742.1	-2.4	"	"	
	9. u. zveč.	742.9	-2.2	"	"	
1	7. u. zjut.	741.1	-3.2	sl. vzh.	oblačno	0.00
	2. u. pop.	739.6	-2.6	"	"	
	9. u. zveč.	742.8	-0.2	"	"	

srednja temperatura obeh dni -1.0°, in -0.2°, oziroma za
8.5° 7.5° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dne 31. oktobra.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hkti.	8	77	Špeh povejen, kgr.	—	64
Rež.	6	80	Surovo maslo.	—	70
Ječmen.	4	56	Jajce, jedno	—	3
Oves.	3	9	Mleko, liter	—	8
Ajda.	5	36	Goveje meso, kgr.	—	62
Proso.	4	71	Telečje	—	68
Koruz.	5	30	Svinjsko	—	54
Krompir.	2	32	Koštrunovo	—	40
Leča.	10	—	Pisaneč	—	40
Grah.	10	—	Golob	—	16
Fižol.	9	—	Seno, 100 kgr.	1	87
Maslo, kgr.	—	84	Slama,	1	78
Mast,	—	66	Drva trda, 4 mtr.	7	60
Špeh svež.	—	54	" mehka.	5	—

Oznanilo.

Počlašujem se, dati s tem slavnemu občinstvu na znanje,
da je baš donatisten vezek (9 tiskanih pol) pod naslovom:

Poezije,

zbirka humorističnih in resnih balad, romanc na
junaskih pesnj, zložil Fran Andrejevič Zakrajski,
natisnil A. M. Obizik.

Dočim priporočam se kot založnik teh novih in zanimivih
umotvorov, pristavljam dvorljivo, da se v kratkem pri meni
izpostavijo na prodaj

V Gorici, dné 27. oktobra 1891.

Anton Jeretič,

založnik in trgovec.

(1449) 1

Ravnokar je izšla v novi kaj lični
izdaji molitvena knjižica z naslovom:

Stežica v nebesa.

Bukvice
pridnim otrokom
mesto podobic.

Izdala in založila
J. in Z.

Četrtri natis.

Radi primerne vsebine za otroke res
kaj prikladna knjižica velja pol trdo ve-
zana samo 10 kr. komad. Dobiva se v
Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

Vodno zdravišče v Kamniku

po

Kneippovem načinu

odprto za zimo.

Naročila za stanovanja se sprejemajo pri oskrb-
ništvu toplie.

(1427) 3-3

Kristus

naravne velikosti za pokopališče (istega se na željo
pozlati ali naravno pobarva)

20 goldinarjev ceneje

kakor so se take velikosti preje prodajali.

Prevezel sem v tukajšnji tovarni tudi družih litih že-
leznih izdelkov, katere po znižani ceni prodajam.

Anton Klinc.

Dvor pri Žužemberku.

(1450) 3-1

Dunajska borza.

Dne 2. novembra.

Papirna renta 5%, 16% davka	91	gld.	65	kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	91	"	50	"
Zlata renta 4%, davka prosta	108	"	35	"
Papirna renta 5%, davka prosta	101	"	55	"
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	1008	"	—	"
Kred tne akcije, 160 gld.	275	"	75	"
London, 10 funtov strl.	117	"	70	"
Napoleonodor (20 fr.)	9	"	34 1/2	"
Cesarski cekini	5	"	59	"
Nemških mark 100	57	"	72 1/2	"

Dne 31. oktobra.

Ogerska zlata renta 4%	103	gld.	70	kr.
Ogerska papirna renta 5%	100	"	80	"
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	134	"	50	"
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	145	"	75	"
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	181	"	50	"
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	96	"	25	"
Zastavna pisma " " " 4 1/2%	100	"	20	"
Kreditne srečke, 100 gld.	184	"	25	"
St. Genois srečke, 40 gld.	61	"	—	"

Ljubljanske srečke, 20 gld.	20	gld.	50	kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	16	"	80	"
Rudolfove srečke, 10 gld.	19	"	50	"
Salmove srečke, 40 gld.	59	"	—	"
Windischgraezove srečke, 20 gld.	48	"	—	"
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	148	"	50	"
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v.	2805	"	—	"
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	88	"	75	"
Papirni rubež	1	"	22	"
Laških lir 100	45	"	50	"

MERCUR menjarnična delniška družba na Dunaju,

I., Wollzeile šte. 10.

Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem
listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute
in devize.

Razna naročila izvrše se najtočneje.

Za nalaganje glavnic priporočamo:

4% gališke propinacijske zadolžnice.

4 1/2% zastavna pisma peštanske ogerske komer-
cijonalne banke.

4 1/2% komunalne obveznice ogerske hipotečne
banke z 10% premijo.

Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podruž-
nice njene.

50.000 goldinarjev

se dobi z jedno

promeso zemljiško-kreditnih srečk

à 1 1/4 gld. in 50 kr. kolek.

Žrebanje že 5. novembra!